

VROUW HOLLE.

ER was eens een weduwe, die twee dochters had. Het eene meisje was mooi en ijverig, maar de andere dochter was leelijk en lui. Toch hield de moeder veel meer van haar leelijke en luie dochter, omdat die haar eigen kind was, en zij liet de andere al het zware en vuile werk in huis doen. Ook moest het arme kind iedere dag aan de weg bij een put gaan zitten spinnen, en ze moest zoo hard werken, dat het bloed uit de toppen van haar vingers sprong.

Eens gebeurde het, dat de spoel daardoor met bloed bevlekt raakte. Ze bukte zich voorover om de spoel in de put schoon te wasschen, maar de spoel gleed haar uit de vingers en viel in 't water. Ze begon te huilen en liep naar huis, om aan de moeder het ongeluk te vertellen. Maar die gaf haar een onbarmhartig standje en zei: „Als je zoo dom bent geweest om de spoel in de put te laten vallen, dan moet je hem er zelf ook maar weer uithalen.”

Toen ging het meisje terug naar de put, maar ze wist geen raad hoe ze de spoel terug moest krijgen, en in haar angst sprong ze zelf maar in de put, om de spoel te halen. Daarbij verloor ze het bewustzijn, en toen ze daaruit ontwaakte en weer tot bezinning kwam, lag ze op een prachtige wei, waar de zon scheen en duizenden bloemen stonden van de mooiste kleuren. Ze stond op en liep over de wei voort. Daar zag ze na een poos een bakoven staan, waarin brood gebakken werd; de oven was vol brood. Ze hoorde het brood roepen: „Och, haal me er uit, haal me er uit, anders verbrand ik, want ik ben al lang gaar gebakken!” Dadelijk ging het meisje naar de oven en haalde met de schieter alles achter elkaar er uit.

Toen ging ze verder en kwam aan een boom die vol appels hing. Ze hoorde de boom roepen: „Och, schud me toch, schud me toch, want al mijn appels zijn rijp!” Toen schudde ze zoo flink aan de

boom, dat er een regen van appels naar beneden viel, en zoo lang tot er geen enkele meer aan hing; en toen zij ze allemaal bij elkaar op een hoop gelegd had, ging het meisje verder. Eindelijk kwam ze aan een huisje, waaruit een oude vrouw te voorschijn kwam en naar buiten keek. Die vrouw had heel groote tanden; daarvoor werd het meisje zoo bang, dat ze wegliep. Maar de oude vrouw riep haar achterna: „Waarom ben je bang, kindlief? Blijf maar bij me en kom me helpen met het huiswerk, en wanneer je al het werk in huis behoorlijk doet, dan zal je het goed hebben. Maar je moet vooral zorgen dat je mijn veeren bed goed opmaakt en het flink schudt, dat de veeren rondstuiven, want dan sneeuwt het boven in de menschenwereld. Ik ben vrouw Holle.”

En omdat de oude vrouw zoo vriendelijk praatte, vatte het meisje moed. Ze stemde toe bij haar in dienst te komen, en ze deed ook goed haar best, zoodat de oude vrouw tevreden over haar was. Het meisje schudde het bed zoo flink, dat de veertjes als sneeuwvlokken in de rondte vlogen. Daardoor had ze het ook best in haar dienst, ze kreeg geen enkel standje en alle dagen flink en smakelijk eten.

Toen ze een tijd lang bij vrouw Holle gediend had, begon ze treurig te worden; ze had geen schik meer en wist niet wat

„Waarom ben je bang, kindlief?”

haar eigenlijk scheelde, tot ze eindelijk merkte, dat ze heimwee kreeg: verlangen naar haar ouderlijk huis. Al had ze het hier bij vrouw Holle ook duizend keer prettiger dan thuis, toch kon ze haar verlangen niet overwinnen. Eindelijk zei ze tegen vrouw Holle: „Ik verlang zoo erg naar huis terug, en al heb ik het hier ook nog zoo goed, ik kan toch niet langer blijven en moet weer naar mijn familie toe.”

Vrouw Holle begreep dat best en zei: „Het bevalt me, dat je weer naar huis verlangt, en omdat je me zoo trouw gediend hebt, zal ik zelf je weer naar boven brengen.” Ze nam het meisje bij de hand en leidde haar naar een groote poort. De poort werd opengedaan en juist toen het meisje er onder stond, viel er een dichte goudregen naar beneden. Al het goud bleef aan het meisje hangen, zoodat ze van onder tot boven met goud bedekt was.

„Dat mag je hebben omdat je zoo vlijtig geweest bent,” zei vrouw Holle, en zij gaf het meisje ook de spoel terug, die in de put gevallen was. Daarop ging de poort achter haar dicht en . . . het meisje zag dat ze weer op de wereld was, niet ver van het huis waar haar moeder woonde. Toen ze op het erf kwam, zat de haan op de put en riep:

Kukuleku, ik heb plezier,

Ons gouden meisje is weer hier!

Ze ging naar binnen, en omdat ze zoo vol goud zat, waren de moeder en de zuster blij en werd ze vriendelijk ontvangen.

Het meisje vertelde alles wat haar overkomen was, en toen de moeder hoorde hoe ze zoo rijk geworden was, wou ze graag dat haar luie, leelijke dochter ook zoo gelukkig was. Nu moest die aan de put gaan zitten spinnen, en om ook bloed aan de spoel te krijgen, sloeg ze haar hand in een dorenhaag. Toen gooide ze de spoel in de put en sprong er zelf ook in.

Evenals haar zusje werd ze wakker op de bloemenwei en volgde ze het pad door de wei heen. Toen ze bij de oven kwam waarin het brood gebakken werd, riep het brood: „Och, haal me er uit, haal me er uit, anders verbrand ik, want ik ben al lang gaar.” Maar het luie meisje antwoordde: „Dacht je dat ik lust had me vuil te maken!” en ze ging door. Weldra kwam ze bij de appelboom; die riep: „Och, schud me toch, schud me toch, want al mijn appels zijn rijp!” Maar het luie meisje antwoordde: „Dank je wel, hoor; er zou best een appel op mijn hoofd kunnen vallen, die kans wil ik niet lopen,” en ze ging verder.

Toen ze voor het huisje van vrouw Holle kwam, was ze volstrekt niet bang voor de groote tanden, omdat haar zusje haar ervan verteld had, en ze bood zich dadelijk voor een dienst aan. En vrouw Holle zei, dat ze het wel met haar probeeren wilde.

De eerste dag deed ze haar best, ze werkte ijverig en deed precies wat vrouw Holle zei, want ze dacht aan al het goud, dat ze krijgen zou. Maar de tweede dag ging het al wat langzamer, de derde deed ze nog minder en 's morgens wilde ze niet eens meer bijtijds opstaan. Ook maakte zij het bed van vrouw Holle niet op, zooals het behoorde, en schudde het niet

zóó dat de veeren rondvlogen. Dat begon vrouw Holle gauw te vervelen en die zegde haar de dienst op.

Het luie meisje vond dat best en dacht: des te eerder komt de gouden regen. Vrouw Holle bracht haar ook naar de poort, maar toen zij daar onder stond, regende het geen goud, maar een groote ketel met pek werd over haar uitgegooid en zoo zat ze vol met dat vieze kleverige zwarte goed.

„Dat heb je als loon voor je dienst,” zei vrouw Holle, en ze sloot de poort achter haar dicht.

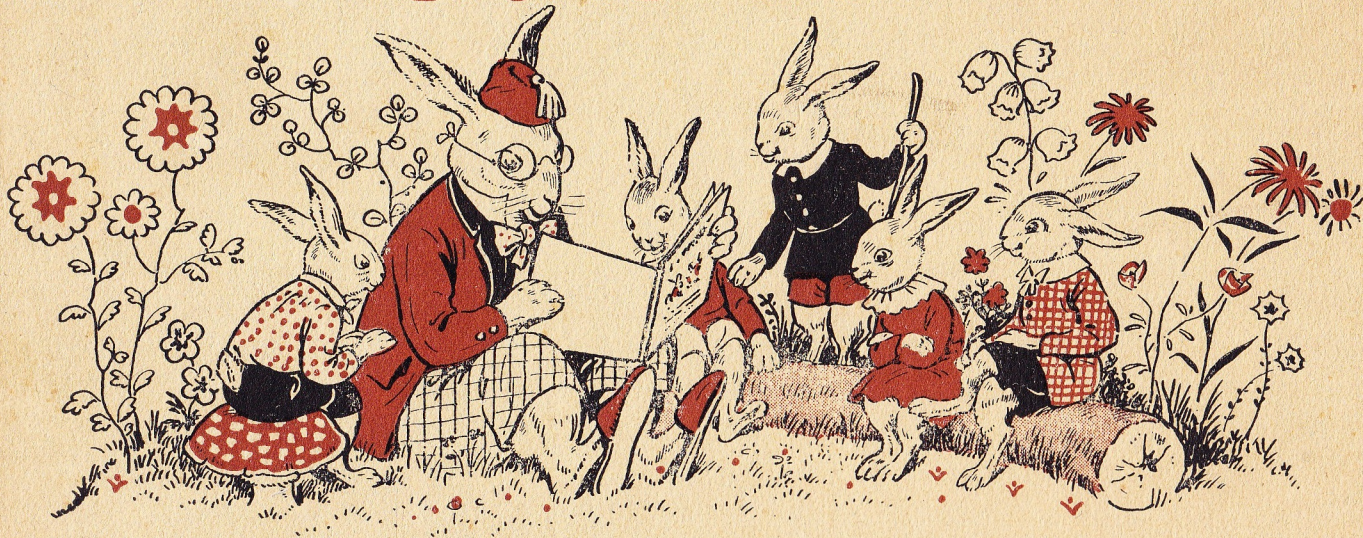
Zoo kwam het luie meisje thuis, heelemaal met pek bedekt, en toen de haan op de put dit zag, kraaide hij:

Kukeleku, wat een plezier,

Het vuile meisje is weer hier!

Maar het pek bleef vast aan haar gezicht kleven; hoe ze ook boende, ze kon het er niet afkrijgen, en het bleef er op, haar leven lang.

Sprookjesboeken van Vader Haas

NAVERTELD DOOR FELIX ORTT MET PRENTJES VAN JAN WIEGMAN

DERDE BOEKJE

UITGAVE VAN HAAS' AZIJNFABRIEKEN N.V.

— — — HAARLEM — — —

Sprookjesboeken van Vader Haas

DERDE BOEKJE

Sprookjes van Grimm, voor de kleintjes naverteld

DOOR

FELIX ORTT